

Arrest

nr. 103 896 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Pashtoun origine te zijn, geboren in de wijk Hoti Khel, Nowshera district, Khyber Pakhtunkhwa in 1971. In uw herkomstland was u op traditionele wijze gehuwd en met uw partner had u 4 kinderen. U werkte de voorbije jaren – en geruime tijd – als vrachtwagenchauffeur. In die hoedanigheid kwam u vaak in grote Pakistaanse steden zoals Karachi, Rawalpindi en Lahore. De basis voor uw problemen in uw herkomstland ontstonden door een inbraak in de woning van uw neef, A.(...) U.(...), die Civil Judge was. Bij het daaropvolgende politieke onderzoek werden speurhonden ingezet. Deze onderzoekdaad leidde de politie naar de woning van een zekere F.(...), die niet ver van uw neef en uzelf woonde. Toen F.(...) de politie zag naderen, gooide

hij enkele granaten in zijn tuin. F.(...) werd gearresteerd als verdachte van de inbraak in de woning van uw neef, maar ook voor illegaal wapenbezit. Vermoedelijk na een proces, bracht F.(...) zowat een half jaar door in een gevangenis in Peshawar, waarna hij werd vrijgelaten. Enige tijd nadien werd F.(...), samen met 3 kompanen, gedood bij een wegversperring door de politie, toen hij op weg was naar Mardan, vermoedelijk om er een aanslag te plegen. Ook 2 politieagenten verloren het leven bij de schietpartij tussen F.(...), zijn kompanen en de politie. Op de dag dat F.(...) om het leven kwam, was u aan het werk in Gujramwala, Punjab. 3 dagen nadat u uit Gujramwala was teruggekeerd, ontving u een dreigtelefoon van M.(...) A.(...), een talib die zich voorstelde als de leider van een groep, waar F.(...) deel van uitmaakte. Hij hield u kennelijk verantwoordelijk voor de informatie die de politie had gekregen om over te gaan tot de eerder vermelde wegversperring. U kreeg te horen dat u en uw gezinsleden zouden gedood worden. U vernietigde de sim-card van uw mobiele telefoon en halsoverkop verliet u uw woonst, samen met uw gezinsleden. U bracht uw partner en uw kinderen naar uw zus in Peshawar. Daarna reisde u verder door naar Gujramwala, Punjab. U verbleef er 14 à 15 maanden bij uw vriend A.(...) A.(...). Op een dag ging u er naar buiten om vanuit een publieke telefooncel naar uw kinderen te telefoneren en bij die gelegenheid zag u een dorpsgenoot die u goed kende. Nadien vernam u dat de talib, M.(...) A.(...), lucht had gekregen van uw verblijf in Gujramwala. U vertrok daarom naar Rawalpindi, waar u in contact kwam met een smokkelaar, die uw reis naar Europa zou organiseren. Op 25 mei 2012 verliet u Pakistan. In Islamabad vertrok u per vliegtuig naar een onbekend, vermoedelijk Arabisch land, waar u een tussenstop maakte. Nadien zette u uw reis, eveneens per vliegtuig, verder. Het laatste gedeelte van uw reis naar België legde u af per trein. De smokkelaar, die u de hele reis had vergezeld, verdween plots spoorloos. Hij bleek uw paspoort te hebben meegenomen. U verbleef enkele dagen in een station. Toen ontmoette u iemand die u het advies gaf om asiel te vragen. Op 29 mei 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties om er voor het eerst asiel te vragen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor deze aanvraag beroept op de vrees voor de talibanstrijder M.(...) A.(...) (en zijn groep) omdat deze u zou verantwoordelijk houden voor het doorspelen van informatie aan de politiediensten. Bij een latere wegversperring door de politie kwam een u bekende talib om het leven, samen met enkele kompanen. Welnu, er moet worden opgemerkt worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Zo moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk onwetend bent over meerdere aspecten die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt dat u het begin van uw problemen in uw herkomstland situeert op het moment dat er een inbraak gebeurde bij uw neef A.(...) U.(...), een Civil Judge (rechter). De inbraak zou gepleegd zijn door een talib, een zekere F.(...). U weet niet u tot welke tribe hij behoorde (CGVS, p.9) en ook kunt u niet zeggen tot welke groep van de taliban hij behoorde (CGVS, p.9). Naar aanleiding van de inbraak bij uw neef én het feit dat in zijn woonst munitie werd gevonden, verbleef F.(...) enige tijd in de gevangenis, maar u weet niet wanneer hij vrijkwam (CGVS, p.10); zelfs het jaar kunt u niet preciseren. Bij een confrontatie met de politie (waarbij F.(...) op weg was naar Mardan en gedood werd), kwam men erachter dat hij bij de taliban behoorde, maar u weet niet wat daarvoor de aanwijzingen waren (CGVS, p.9). Ook deze gebeurtenis kunt u geenszins in de tijd duiden (CGVS, p.11). Ook 3 kompanen kwamen bij de confrontatie met de politie om het leven, maar over hen weet u niets (CGVS, p.11). Na de dood van F.(...) zou u telefonisch bedreigd zijn door ene M.(...) A.(...), maar van hem weet u niet of hij een talibancommandant was en evenmin weet u tot welke talibanmilitie hij behoorde (CGVS, p.12). Na deze telefonische bedreiging bracht u uw gezinsleden onder bij uw zus in Peshawar en zelf ging u naar een vriend in Punjab. Daar zag u op een dag iemand uit uw eigen dorp toen u uw kinderen wilde gaan bellen vanuit een publieke telefooncel. U vermoedt dat via deze persoon bekend raakte dat u was ondergedoken in Punjab. U kende hem vrij goed, maar zijn naam kent u niet (CGVS, p.12 & 13). Welnu, dat u van alle hiervoor vermelde aspecten van uw asielrelaas dermate weinig op de hoogte bent, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, in het bijzonder uw persoonlijke betrokkenheid met F.(...) en uw persoonlijke problemen.

Er werd vastgesteld dat u zich meermaals beroept op het feit dat u onvoldoende geletterd bent. U roept dit gebrek aan geletterdheid in om uw onwetendheid over cruciale aspecten te verklaren. Welnu, het door u ingeroepen gebrek aan geletterdheid kan niet worden weerhouden als afdoende uitleg voor de vastgestelde onwetendheid over cruciale aspecten. Immers, bij het voorleggen van documenten verwees u specifiek naar één passage in een krantenartikel (CGVS, p.6). Kort daarop

slaagde u er niet in om een nochtans belangrijke vraag te beantwoorden (over de inhoud van de voorgelegde documenten) en daarbij beriep u zich op het feit dat u onvoldoende geletterd bent. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u kort voordien specifiek een passage in een krantenartikel aanwees, waaruit zou blijken dat uw neef in zijn woonst werd bestolen. Voor het nauwkeurig aanwijzen van de genoemde passage beroept u zich vervolgens op “een soort van intuïtie” (CGVS, p.6), wat allerminst overtuigend qua uitleg kan genoemd worden. Derhalve ontstaat het ernstige vermoeden dat u een gebrekkige graad van geletterdheid slechts voorwendt als excuus voor een onaannemelijke mate van onwetendheid inzake meerdere aspecten van uw relaas. Zelfs indien u gebrekkig geletterd zou zijn, wat weinig geloofwaardig is op basis van de hiervoor beschreven vaststelling, dan nog mocht van u verwacht worden dat u zich mondeling voldoende zou (laten) informeren over elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Op basis van het voorgaande mag dan ook gesteld worden dat u zich tijdens uw uitgebreid asielgehoor te vaak bediend heeft van voornoemd voorwendsel, waardoor het bij u vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid niet kan verschoond worden.

Verder moet opgemerkt worden dat u onvoldoende inspanningen hebt geleverd om uw actuele vrees in te schatten. U verklaart (CGVS, p.14) dat u alleen (de taliban van/rond) M.(...) A.(...) vreest. Omdat geregeld (vooraanstaande) talibanstrijders bij acties van de veiligheidsdiensten of het leger uitgeschakeld worden, werd u gevraagd of M.(...) A.(...) tegenwoordig nog in leven is. U verklaart dit niet te weten (CGVS, p.14) en u erkent hier niet naar geïnformeerd te hebben omdat u stress hebt in verband met uw kinderen. Voor uw komst naar België verbleef u ruim een jaar bij een vriend in Punjab. Daarom werd u gevraagd of hij over aanwijzingen beschikt waaruit blijkt dat u nog gezocht wordt (door de taliban). U verklaart ter zake dat “ze” bij hem naar u zijn komen informeren (CGVS, p.13), maar u weet niet wanneer dit gebeurde en om hoeveel personen het ging. Evenmin weet u of er nadien (nog) vaker naar u werd gevraagd in uw herkomstland (CGVS, p.13). U verklaart dat u uw vriend niet meer telefonisch gecontacteerd hebt, omdat u te ongerust bent (CGVS, p.13). Welnu, de vaststelling dat u over dermate weinig concrete informatie beschikt die u in staat zou stellen om de actualiteit van uw beweerde vrees accuraat in te schatten, doet afbreuk aan de ernst van deze geuite vrees. Van asielzoekers mag immers verwacht worden dat zij op continue basis redelijke inspanningen doen om de actualiteit van hun beweerde problemen op te volgen. U beroept zich op het feit dat u te ongerust bent en stress hebt over (het lot van) uw kinderen (CGVS, p.13 & 14) om niet te informeren, maar dergelijke uitleg is niet afdoende. Aangezien u verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, mocht juist verwacht worden dat u redelijke inspanningen zou doen om zich te informeren, zodat u in staat zou zijn om de actualiteit van uw beweerde vrees correct in te schatten. U geeft blijk van zeer weinig interesse ter zake, waardoor serieuze twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Er kan tot slot geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België. In dat verband werd vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over belangrijke aspecten van deze reis naar een ver en voor u onbekend land.

Zo verklaarde u tegenover het Commissariaat-generaal (CGVS, p.4) dat u uw herkomstland per vliegtuig verliet en dit vanaf de luchthaven van Islamabad. U maakte een tussenstop in een, naar u vermoedt, Arabisch land (CGVS, p.5), maar u kunt dit niet nader preciseren. U weet evenmin in welk Europees land u aankwam per vliegtuig (CGVS, p.5). Op de vraag welke identiteits- en reisdocumenten voor uw reis werden gebruikt, verklaart u (CGVS, p.4) dat u met een “rood paspoort” reisde. U weet totaal niet of het een vals paspoort was (CGVS, p.4). Op de vraag welke nationaliteit u blijkens het paspoort had, verklaart u (CGVS, p.5) niets te weten over het gebruikte paspoort, behalve dat het rood was en dat uw foto erop (erin) stond. Evenmin kunt u iets zeggen over het gebruik van een visum (CGVS, p.5) en ook kunt u niet zeggen welke naam voor u gebruikt werd in de reisdocumenten (vliegtuigticket) (CGVS, p.5). Welnu, dergelijke onwetendheid over cruciale aspecten van uw reis, die voor u een ingrijpende onderneming was, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid. Nochtans kon van u verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over uw reis, daar u geruime tijd als vrachtwagenchauffeur hebt gewerkt en derhalve ervaring had met reizen en zich oriënteren op welbepaalde bestemmingen. Blijkens uw verklaringen werd u tijdens uw vlucht ook begeleid door een smokkelaar, maar u verklaart (CGVS, p.5) dat er totaal geen afspraken werden gemaakt over wat u moest zeggen of doen in geval van controles. Indien er voor uw reis daadwerkelijk valse reis- en/of identiteitsdocumenten werden gebruikt, kon verwacht worden dat de passeur u minstens zou inlichten over cruciale gegevens van deze documenten. Immers, passeurs nemen met het clandestien vervoeren van personen een aanzienlijk risico. In geval van betrapping riskeren zij strafrechtelijke vervolging en zware straffen. Dat u zelfs niet zou ingelicht zijn over de identiteitsgegevens die u tijdens uw reis zou moeten gebruiken, is weinig geloofwaardig. Op basis van de hiervoor beschreven vaststellingen, wordt uw geloofwaardigheid bijgevolg nog verder ondergraven.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar u hebt niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, 62, c van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat er geen redenen zijn waarom een intern vluchtalternatief binnen Pakistan, in grote steden als Karachi, Lahore of Rawalpindi niet op u van toepassing is, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u in voormelde steden nogal wat mensen kende door uw werk als vrachtwagenchauffeur (CGVS, p.4). Er zijn gezien bovenstaande opmerkingen omtrent de geloofwaardigheid van uw problemen geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Zich vestigen in voormelde steden zou u eveneens in staat stellen in uw regio Khyber Pakhtunkhwa een reëel risico te vermijden op ernstige schade volgens artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal, waar eerder naar verwezen werd in deze beslissing. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart bevat louter gegevens over uw identiteit, die in het kader van deze asielaanvraag niet betwist wordt. De door u voorgelegde krantenartikels en gerechtelijke stukken worden niet betwist. Ze betreffen volgens uw verklaringen en volgens een overzicht van de engelstalige stukken enkel informatie aangaande de diefstal bij uw neef en de aanhouding en juridische vervolging van F.(...) (in de stukken wordt ene M.(...) K.(...) vermeld als beklagde), welke niet worden betwist. U verklaart dat u nergens wordt vermeld in deze stukken (CGVS,p.6). Bijgevolg kunnen deze stukken de elementen van ongeloofwaardigheid niet herstellen, en kunnen de appreciatie van uw vrees niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker weet over F. dat hij een talib is die dichtbij zijn neef woonde en de rang had van commandant binnen de taliban. Hij was zeer bekend, maar is inmiddels overleden. Binnen de taliban zijn er verschillende rangen: soldaat, commandant en dan de hogere rangen, zoals deze van Osama Bin Laden. Verzoeker heeft nooit leren lezen of schrijven en is ongeletterd. Om deze reden kan hij evenmin het jaar van vrijlating preciseren, vermits hij geen getallen of jaartallen kan onthouden. Over F. heeft hij verder geen informatie omdat de taliban in het geheim leven en geen privédetails meedelen. Hij kan dan ook niet zeggen tot welke stam hij behoort, of hij getrouwd is, of hij kinderen heeft, enzovoort. Wat M. A. betreft kan verzoeker meedelen dat hij wel degelijk een taliban-commandant is, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing beweert. Hij staat hoger in de hiërarchie van de taliban dan F., maar woont niet op een vaste plaats. Verzoeker merkt op dat de passage op het document werd aangeduid door zijn neef L. en dat deze gezegd had dat dit een belangrijke passage is. Verzoeker kan niet lezen of schrijven en kan de tekens op het document dus niet begrijpen, maar heeft deze passage gememoriseerd. In Pakistan werkte verzoeker als zelfstandig vrachtwagenchauffeur en had hij zijn eigen bedrijfje. Hij vervoerde sigaretten, etenswaren, kledij, schapen ter gelegenheid van feesten, enzovoort. Om de weg te kennen had hij, aangezien hij de verkeersborden niet kan lezen, altijd een helper mee die de weg wees en hielp met het in- en uitladen van de lading. Verzoeker heeft nog contact met zijn familie per telefoon en zijn familie verklaart M. A. niet meer te hebben gezien. Vanzelfsprekend gaan zij niet naar hem op zoek en vragen zij ook de burens niet naar zijn huidige verblijfplaats. M. A. heeft geen vaste verblijfplaats, maar trekt als hoge taliban-commandant voortdurend rond. Verzoeker verklaart dat hij zeker het overlijden van M. A. zou hebben vernomen, indien dit werkelijk had plaatsgevonden. Hij is dan ook in de veronderstelling dat M. A. nog steeds levend en wel is. Verder wenst verzoeker te beklemtonen dat de taliban werkzaam zijn over geheel Afghanistan en Pakistan. Wanneer men op een van hun lijsten terecht komt, heeft het geen zin om zich in een andere regio te vestigen, aangezien zij hem uiteindelijk toch zullen vinden en vermoorden via hun netwerk van spionnen. Verzoeker heeft Pakistan nooit eerder verlaten en is ongeletterd. Bijgevolg kan hij de tekens op de vliegtuigen niet lezen en kan hij hierover geen

gedetailleerde informatie verstrekken. Evenmin herkende hij de taal die door de plaatselijke bevolking gesproken wordt, zodat hij niet kan zeggen welke landen hij tijdens zijn reis passeerde. Verzoeker is wel langs een douanecontrole gepasseerd op de luchthaven. Daar diende hij gewoon zijn paspoort te tonen en werden hem geen vervelende vragen gesteld. De gehele reis werd gepland door de smokkelaar, die tevens de passage langs controles regelde. Er dienden geen afspraken te worden gemaakt in verband met verklaringen voor douanecontroles. Verzoeker diende gewoon het door de smokkelaar geleverde paspoort te tonen en moest verder zijn mond houden. In totaal werd voor de reis een bedrag van 30 miljoen Pakistaanse roepies neergeteld. Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen en zijn asielrelaas is in het geheel bekeken coherent, plausibel en in overeenstemming met algemeen bekende feiten over zijn land van oorsprong. Het niet meedelen van bepaalde details is te wijten aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster is afkomstig uit Pakistan en heeft bij de indiening van zijn asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is. De term reëel risico dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op heden voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoekster een internetartikel aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan wordt omschreven.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Door afwijzing van de asielaanvraag wordt verzoeker de facto gedwongen om het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij, gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo zouden de problemen van verzoeker begonnen zijn na een inbraak in het huis van zijn broer, die werkzaam was als rechter, door een zekere F., die lid zou zijn van de taliban (stuk 4, gehoorverslag

CGVS, p. 7). Verzoeker kent echter de volledige naam van F. niet, weet niet tot welke tribe hij behoort, noch tot welke groep van de taliban hij behoort (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Evenmin weet verzoeker wat de aanwijzingen waren waardoor men erachter kwam dat F. een talib was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Hoewel F. voor deze inbraak en het feit dat de politie wapens vond in zijn huis gedurende zes tot acht maanden in de gevangenis zou gezeten hebben, weet verzoeker niet wanneer hij vrijkwam, zelfs niet in welk jaar (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Tevens weet verzoeker niet in welk jaar de diefstal in het huis van zijn broer plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook de missie waarbij F. om het leven kwam kan verzoeker niet in de tijd situeren, noch weet hij hoelang dit na de vrijlating van F. gebeurde. Daarnaast weet verzoeker niets over de kompanen van F. die in deze missie eveneens om het leven zouden zijn gekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook omtrent M. A., die verzoeker vreest omdat hij hem zou bedreigen na de dood van F. (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7), weet verzoeker niet of hij een taliban-commandant was, noch tot welke talibanmilitie hij behoorde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Na deze bedreiging zou verzoeker onmiddellijk naar een vriend in Punjab gegaan zijn. Daar kwam hij echter op een dag een persoon uit zijn dorp tegen, waardoor zijn schuilplaats bekend geraakte. Verzoeker weet echter ook de naam van deze persoon niet, hoewel hij stelt dat hij deze persoon al lang en redelijk goed kende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij weet dat F. de rang van commandant had bij de taliban, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere *post factum* bewering is, die bovendien tegenstrijdig is aan de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij slechts weet dat F. banden had met de taliban, maar niet meer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat M. A. betreft, stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij wel degelijk een taliban-commandant is, die in de hiërarchie hoger staat dan F.. Ook dit is slechts een loutere *post factum* bewering van verzoeker, nu hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen expliciet stelde niet te weten of M. A. een taliban-commandant is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze elementen raken de kern van het asielrelaas van verzoeker, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen aflegt wanneer hem gevraagd wordt naar de personen die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormen. Bovendien weet verzoeker niet of M. A. nog in leven is en heeft hij hier zelfs niet meer naar geïnformeerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Hoewel verzoeker stelt dat er nog naar hem gevraagd werd, weet hij evenmin hoe vaak dit gebeurde of om hoeveel personen het ging. Ook hier heeft verzoeker niet meer naar geïnformeerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoekers onwetendheid op dit vlak ondermijnt mede op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te meer verzoeker aangeeft nog regelmatig contact te hebben met zijn familie en met de vriend bij wie hij is ondergedoken in Punjab (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zeker het overlijden van M. A. zou hebben vernomen indien dit werkelijk had plaatsgevonden, en er bijgevolg van uit gaat dat hij nog leeft, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ongeletterd is en hierdoor geen getallen of jaartallen kan onthouden, stelt de Raad vast dat dit de bovenstaande vaststellingen niet kan weerleggen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker toont overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. De Raad stelt immer vast dat verzoeker op verschillende vragen wel degelijk aantoonbaar getallen en jaartallen te kunnen onthouden. Zo kent verzoeker wel de leeftijd van zijn kinderen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3), de data dat hij in Pakistan vertrok en waarop hij in België asiel aanvraagde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4), hoeveel de buit was van F. bij de inbraak bij zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9), hoelang F. zou hebben vastgezet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10) en hoelang hij zou zijn ondergedoken in Punjab (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij de bespreking van zijn documenten een specifieke passage uit een door hem neergelegde krant aanduidt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Over de overige documenten blijkt verzoeker echter niets te weten en verzoeker verklaart deze kennis van de passage uit het krantenartikel slechts door een soort van intuïtie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). De *post factum* bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat deze passage door zijn neef werd aangeduid als belangrijk en dat hij deze gememoriseerd heeft, kan dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift het niet meedelen van bepaalde zaken nog tracht te verklaren door stress, slaagt hij er niet in de bovenstaande vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan

een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De overige argumenten die verzoeker aanvoert om zijn gebrekkige kennis te verschonen, met name het feit dat er een ingebakken wantrouwen is ten aanzien van de overheid en er opgelopen trauma's zijn in het land van oorsprong, zijn niet bij machte om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Verzoeker legt niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid, noch welke traumatische gebeurtenissen hij heeft meegemaakt of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde gegevens.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, het argument dat hij voor zijn problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in zijn land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, "Pakistan", "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen. Bovendien stelt hij nogal wat mensen te kennen in heel Pakistan doordat hij als vrachtwagenchauffeur werkzaam was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde artikel van Amnesty International betreft een algemeen artikel omtrent de situatie in Pakistan en kan de hierboven aangehaalde gedetailleerde informatie geenszins weerleggen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF